

Esti pretios

ILUSTRĂȚII DE SERGIO MARTINEZ

MAX LUCADO

ARAD, 2019

EȘTI PREȚIOS

LOCUITORII DIN WEMMIK, eroii povestirii noastre, erau niște omuleți mici, din lemn, ciopliți toți de un tâmplar pe nume Eli. Acesta își avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălțime se vedea întregul orășel.

Fiecare omuleț era diferit. Unii aveau nasul mare, alții aveau ochii mari. Unii erau înalți, alții erau scunzi. Unii purtau pălărie, alții purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toți erau făcuți de același tâmplar și trăiau în același orășel.

E S T I P R E T I O S

De dimineața până seara, zi după zi,
omuleții făceau un singur lucru:
likeau etichete unul pe celălalt.

Fiecare omuleț avea o cutiuță plină
cu stelute aurii și o cutiuță plină cu bulinuțe negre.
Cât era ziua de lungă îi vedeai pe străzile orașelului
lipind stelute sau buline unul pe celălalt.

Omuleții drăguți, din lemn lustruit și frumos
vopsiți, întotdeauna primeau stelute, dar aceia din
lemn necizelat, cu vopseaua sărită,
nu primeau decât buline.

ESTI PREȚIOS

Tot steluțe primeau și cei talentați. Unii puteau ridica greutatea deasupra capului, alții puteau sări peste cutii înalte. Mai erau unii care știau cuvinte dificile, iar alții care cântau cântece frumoase. Acestora toată lumea le dădea steluțe aurii.

Așa se face că unii omuleți aveau trupul plin de steluțe... Ori de câte ori primeau câte o steluță se simțeau atât de bine, încât își doreau să mai facă ceva, ca să poată primi încă una.

Alții însă, nu știau să facă prea multe lucruri și aveau parte doar de buline.